

Arrest

nr. 104 156 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u Russisch staatsburger bent van Armeense origine. U bent geboren in Kirivobad in Azerbeidzjan.

In 1999 huwde u met V. P. (...). In maart 2005 opende uw echtgenoot in Kursk een schoenenwinkel samen met ex-politiemajoor V. L. (...). Omdat u en uw man op dat moment nog geen geldige Russische papieren hadden, stond het volledige bedrijf op naam van V. (...). In de loop van 2005 verkregen u en uw man uiteindelijk de Russische nationaliteit. In september 2007 wilde L. (...) uw man uit het bedrijf zetten. Uw man liet zich echter niet kennen en er ontstond een conflict tussen uw man en V. (...). In november 2007 stuurde V. (...) twee mannen naar uw huis om op uw man in te praten. Ook werd uw man telefonisch bedreigd. In februari 2008 werd uw man in elkaar geslagen door de kompanen van V.

(...). U smeekte uw man om naar de politie te stappen, maar volgens uw man had dat geen zin, omdat V. (...) daar overal mensen kent.

Begin mei 2008 gaf uw man u 20 000 euro en een visitekaartje met daarop de naam van ene K. (...). Als uw man iets zou overkomen en als u zich in een onhoudbare situatie zou bevinden, dan zou K. (...) kunnen helpen. Op 28 mei 2008 kwam uw man 's avonds niet naar huis. U was ongerust en stapte de volgende morgen naar de politie. Daar lachten ze u echter uit en zegden ze dat uw man misschien bij een andere vrouw zat en hij later wel terug zou komen. Op 5 juni 2008 werd uw man echter dood teruggevonden in een gracht. Na de begrafenis van uw man bent u terug naar de politie gegaan en eiste u een onderzoek naar de dood van uw man. U bent er immers van overtuigd dat uw man werd vermoord. De politie zei echter dat de dood van uw man een ongeluk was en ze weigerden een onderzoek te openen.

Eind augustus 2008 kreeg u bezoek van twee onbekende mannen. Zij vertelden u dat uw man vier miljoen roebel geleend had van V. (...) en dat u dat moest teruggeven en ze eisten bepaalde documenten. U vertelde deze mannen dat u van niets wist, maar zij begonnen u te bedreigen en in de gaten te houden. In november 2008 kwamen deze mannen opnieuw langs en toen hebt u besloten om samen met uw zoon Kursk te verlaten. U vertrok naar Kurganinsk.

In Kurganinsk huurde u een appartement en kon u illegaal op de markt werken. Omdat u zich echter niet had geregistreerd in Kurganinsk, kon uw zoon niet naar school of naar de dokter en kreeg u geen uitkering. In april 2009 besloot u zich dus toch te registreren op een ander adres dan datgene waar u effectief woonde.

Op 24 september 2011 kreeg u opnieuw bezoek van twee mannen, twee andere deze keer. U wilde hen niet binnenlaten, maar ze duwden u weg en ook uw zoon werd hardhandig aangepakt. De mannen zegden dat dit uw laatste waarschuwing was en dat u hen de documenten en het geld moest geven. U wist echter nog steeds niet waarover zij het hadden. Op 5 december 2011 zijn deze mannen nog eens gekomen, waarna u K. (...) opbelde. U was genoodzaakt om opnieuw te verhuizen, deze keer naar Krasnodar, maar u registreerde zich in Petropavlovsk. K. (...) was ondertussen begonnen met de regeling van uw reis.

Op 6 november 2012 bent u dan naar België kunnen vertrekken en op 9 november 2012 bent u hier aangekomen. Dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Russisch paspoort voor, een nationaliteitsbewijs van uw zoon en zijn geboorteakte, de overlijdensakte van uw man en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten wegens problemen met V. L. (...), de ex-collega van uw man. Uw man had blijkbaar geld geleend en documenten bijgehouden die V. (...) terug wilde en na de dood van uw man werd u hiervoor lastig gevallen. Op basis van uw verklaringen dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging geloofwaardig te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Er dient opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de door u verklaarde vervolgingsproblemen. De verklaringen van een asielzoeker kunnen evenwel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Dit laatste is in casu het geval. Zo toonde u zich incoherent en onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat u sinds de dood van uw echtgenoot in juni 2008 werd lastiggevallen, onder andere omwille van bepaalde documenten die de kompanen van V. (...) terug wilden. U blijkt echter geenszins op de hoogte te zijn van de inhoud van deze documenten en u weet ook niet waarom ze zo belangrijk zijn. U verklaart enkel dat het een pak documenten betrof, maar dat ze niet gezegd hebben welke documenten het waren (CGVS p.16). Dergelijke onwetendheid over kernelementen van uw asielrelaas is echter niet acceptabel. Het betreft hier namelijk geen details, maar het gaat over essentiële informatie die aan de kern van uw asielrelaas raakt. De documenten waarvan sprake vormen immers de aanleiding van uw problemen en dat u die documenten niet kon overhandigen was de uiteindelijke reden van uw vertrek naar België. Wanneer u vervolgens werd gevraagd of u op de een of andere manier iets over die documenten hebt uitgezocht, verklaarde u dat u dat enkel aan K. (...) hebt gevraagd, maar dat hij het niet wilde zeggen (CGVS p.16). Deze verklaring is echter niet afdoende. Aangezien deze documenten een cruciaal element in uw asielrelaas betreffen en uw kennis over deze documenten u kon helpen om een duidelijk zicht te krijgen op de ernst van uw problemen en een eventuele oplossing ervan, kan dus op zijn minst worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen zou hebben ondernomen om hierover meer te weten te komen. Dit hebt u echter nagelaten. Hierdoor wordt de aannemelijkheid van de door u verklaarde problemen ernstig ondermijnd.

Daarnaast verklaarde u dat uw zoon op 24 september 2011, tijdens een van de bezoeken van de kompanen van V. (...), hardhandig werd aangepakt. Hij werd van u weg, tegen de muur geduwd (CGVS p.11). Na grondig onderzoek van uw verklaring, blijkt echter dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat uw zoon niet op 24 september, maar op 5 december 2011 tegen de muur werd gegooid waardoor hij een trauma heeft opgelopen (DVZ Vragenlijst, vraag 3.5). Deze vaststelling is opvallend, zeker aangezien u ten overstaan van het Commissariaat-generaal had verklaard dat u die dag, 24 september 2011, nooit zou vergeten, aangezien uw kind dan mindervalide was geworden (CGVS p.11). Dergelijke vaststellingen van tegenstrijdige verklaringen zijn zwaarwichtig en doen opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid uw problemen. Van een asielzoeker kan immers logischerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure eenduidige en coherente verklaringen af te leggen, hetgeen bij u niet het geval blijkt. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt aldus verder aangetast.

Met betrekking tot uw reispaspoort dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden waarom u dat reispaspoort nodig had. Aanvankelijk had u namelijk verklaard dat u dat reispaspoort nodig had om vanuit Kursk naar Krasnodar te reizen, omdat die route via Oekraïne gaat (CGVS p.7). Later verklaarde u dan dat u dat paspoort had aangevraagd omdat u de auto van uw man, een Volga die in Kursk was achtergebleven, nog wou verkopen, maar dat u uiteindelijk niet alleen durfde te reizen en u een vriend de volmacht voor die verkoop hebt gegeven (CGVS p.20). Verder verklaart u (CGVS p. 7) dat u uw land niet kon verlaten gebruik makend van uw internationaal paspoort omdat u uw kind mee had en dan geen toestemming zou krijgen om het land te verlaten. Deze bewering staat echter haaks op de vaststelling dat uit de geboorteakte van uw zoon (zie groene map documenten nr. 3) blijkt dat er begin 2011 een internationaal paspoort voor hem werd uitgereikt. Aangezien uw zoon een internationaal paspoort verkreeg kan niet worden ingezien waarom men u zou verbieden samen met hem het land te verlaten. Hierdoor, én samen met de vaststelling dat de reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigd is, ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch reispaspoort voor uw reis naar België heeft gebruikt en dat u dit paspoort nu bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land van herkomst vertrokken bent, verborgen te houden. Wat betreft uw reisroute, verklaarde u namelijk dat u in een minibus hebt gereisd, maar u weet niet via welke landen u hebt gereden. U verklaart dat u geen enkele keer uw paspoort hebt moeten tonen, maar dat de smokkelaars dat voor u deden. U weet echter niet welk document zij dan precies gebruikten. U weet niet zeker of zij een vals paspoort voor u hadden en u wist niet welke naam in het document stond dat uw smokkelaars toonden aan de grensovergangen (CGVS p.7,8). Deze uitleg overtuigt niet. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Aangezien een dergelijke clandestiene reis bovendien een uiterst precarie onderneming is en u en de chauffeurs persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende de reisroute en de documenten die voor u werden gebruikt. Deze vaststelling vormt een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw Russisch paspoort, uw huwelijksakte, het nationaliteitsbewijs van uw zoon en zijn geboorteakte en de overlijdensakte van uw echtgenoot bevatten enkel persoonsgegevens van u, uw zoon en uw man, die door mij niet worden betwist.

Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De

door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij hamert erop dat zij en haar minderjarige zoon in hun land van herkomst wel degelijk gevaar lopen, dat zij tijdens het gehoor heeft gewezen op deze angstwekkende situatie en dat het hier wel degelijk gaat om *“gerechtvaardigde angst voor agressieve en bedreigende houding en handelingen van de handlangers van een gewezen politieofficier”*, met het gevolg dat zij niet kan rekenen op de *“legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten en er in tegendeel het slachtoffer van is”*.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals onderstreept dat zij wel degelijk gevaar loopt in haar land van herkomst en dat zij wel degelijk bedreigd werd, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Een vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij geen begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de door haar voorgehouden vervolgingsproblemen, merkt verzoekende partij ten eerste op dat zij wel degelijk haar huwelijksakte, de geboorteakte van haar zoon en de overlijdensakte van haar man heeft neergelegd. Ten tweede kaart verzoekende partij aan dat zij bij haar verzoekschrift twee getuigenissen toevoegt (bijlagen 4 en 5 bij het verzoekschrift) van mevrouw S. S. F., die getuige was van de agressiviteit van de twee mannen die bij haar thuis langskwamen op 24 september 2011 en van mevrouw I. E. V., de eigenares van het huis waar zij in Krasnodar heeft verbleven. Zij was eveneens getuige van de agressiviteit van de twee mannen die verzoekende partij op 5 oktober 2012 zijn komen lastigvallen. Uit deze documenten blijkt voldoende dat zij en haar zoon wel degelijk gevaar lopen, besluit verzoekende partij.

2.2.4.2. Betreft het argument dat verzoekende partij haar huwelijksakte, de geboorteakte van haar zoon en de overlijdensakte van haar man heeft neergelegd, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing heeft opgemerkt dat deze documenten enkel persoonsgegevens bevatten van haarzelf, haar zoon en haar man, die *in casu* niet worden betwist. Deze documenten zijn volgens verwerende partij dan ook niet van aard om de reeds gedane conclusies in een ander daglicht te stellen. Het opnieuw verwijzen naar diezelfde documenten biedt bijgevolg geen enkel soelaas.

De Raad wijst erop dat de getuigenissen gevoegd als bijlagen bij het verzoekschrift niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling

naar de taal van de rechtspleging. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging. Bovendien oordeelt de Raad dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.5.1. Inzake de considerans dat verzoekende partij geenszins op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van de documenten die de kompanen van V. terug wilden, is verzoekende partij van mening dat het niet onaannemelijk is dat zij hier niet van op de hoogte is en dat zij er ook niet naar heeft gevraagd. Zij heeft deze documenten immers niet in haar bezit en zij vermoedt dat deze documenten verband houden met de uitbating van de handelszaak van haar overleden echtgenoot, waarbij zij zelf niet betrokken was. Het feit dat zij al dan niet zou hebben gevraagd naar de inhoud van deze documenten, verandert niets aan de onmogelijkheid om deze te bezorgen, des te meer daar zij in de onmogelijkheid verkeerde de geëiste vier miljoen roebel op te hoesten.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat het verweer in kwestie niet kan worden aanvaard. Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor verklaard dat zij tot vier keer toe werd bezocht door de kompanen van V., die steeds van haar eisten dat zij het geld en de documenten zou overhandigen. Tijdens één van de bezoeken werden zowel zij als haar minderjarige zoon zeer hardhandig aangepakt. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich door deze bedreigingen genoodzaakt zag om steeds te verhuizen en om uiteindelijk het land te ontvluchten. Deze voorgehouden situatie in acht genomen, komt het uiterst ongeloofwaardig over dat verzoekende partij helemaal niet wist over welke documenten het ging en dat zij ook geen doortastende houding aan de dag heeft gelegd om te weten te komen over welke documenten het dan precies zou gaan. Dat verzoekende partij deze documenten niet in haar bezit had en dat zij vermoedde dat het te maken had met de handelszaak van haar overleden echtgenoot, waar zij niet bij betrokken was, kan deze onwetendheid/lakse houding niet goedpraten.

2.2.6.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat er in de bestreden beslissing te veel waarde wordt gehecht aan de vraag of haar zoon op 24 september 2011 dan wel op 5 december 2011 werd mishandeld door de twee kompanen van de gewezen politieofficier. Feit is dat hij werd mishandeld en dat zij deze gebeurtenis heeft weergegeven tijdens haar gehoor.

Verder merkt verzoekende partij nog op dat het niet uitgesloten is dat zij, die geen Nederlands leest of begrijpt, onoplettend is geweest toen de Dienst Vreemdelingenzaken dit incident situeerde op 5 december 2011 in plaats van op 24 september 2011. Het gaat duidelijk om een misverstand, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Het gegeven dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot een essentiële gebeurtenis in haar vluchtrelaas, heeft bijgevolg wel degelijk een impact op de geloofwaardigheid van dit relaas.

Waar verzoekende partij erop wijst dat het slechts gaat om een misverstand en dat zij zich heeft vergist op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens heeft vermeld dat de kompanen van V. haar op 24 september 2011 zijn komen opzoeken. Wanneer haar wordt gevraagd of zij na 24 september 2011 nog bedreigd werd, beschrijft zij het incident met haar zoon op 5 december 2011 (administratief dossier, stuk 8, p. 4, vraag 3.5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekende partij dan weer het volgende: *“En op 24/09, ik zal die dag nooit vergeten, mijn kind is mindervalide geworden. ... Mijn kind probeerde naar mij toe te rennen, ze grepen hem vast en ik werd tegen de muur geslagen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 11). De Raad is niet overtuigd door de ter vergoelijking aangebrachte uitleg dat het slechts zou gaan om een misverstand, aangezien de opeenvolgende gedetailleerde verklaringen die verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd zeer uiteenlopend zijn en zij bovendien nog tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal benadrukt dat zij de dag waarop haar zoon werd aangepakt door de kompanen van V. nooit zal vergeten. Het feit dat zij geen Nederlands leest of begrijpt, doet volgens de Raad niet ter zake, aangezien zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een tolk Russisch en haar verklaringen haar

bovendien nog achteraf werden voorgelezen in het Russisch, waarna zij deze voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 8).

2.2.7.1. Verzoekende partij ontkent dat haar zoon in het bezit zou zijn geweest van een internationaal paspoort. Hij was enkel in het bezit van een intern paspoort die hem echter niet de mogelijkheid gaf om buiten de grenzen van de Russische Federatie te reizen. Het gaat om een vergissing, benadrukt verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de reden waarom zij een reispaspoort nodig had. Evenzo merkt verwerende partij op dat verzoekende partij niet kon zeggen via welke landen zij is gereisd en dat zij niet wist welk document de smokkelaars hebben gebruikt – zij wist niet zeker of zij een vals paspoort voor haar hadden en zij wist niet welke naam in het document stond dat de smokkelaars toonden aan de grensovergangen, hetgeen volgens verwerende partij niet aannemelijk is, gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU/de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Verwerende partij stelt in dit verband eveneens dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij dermate onwetend is betreffende de afgelegde reisroute en de documenten die voor haar werden gebruikt, nu een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en de chauffeurs persoonlijk belang hadden bij het welslagen van haar reis. De Raad is van oordeel dat de conclusie van verwerende partij dat het vermoeden ontstaat dat zij haar Russisch reispaspoort heeft gebruikt voor haar reis naar België en dat zij dit paspoort nu bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land van herkomst is vertrokken, verborgen te houden, voldoende kan worden geschraagd door de hiervoor uiteengezette motivering. De vaststelling dat uit de geboorteakte van de zoon van verzoekende partij kan worden afgeleid dat hem een internationaal Russisch paspoort werd uitgereikt in 2011, wordt volgens de Raad ten overvloede aangereikt en enige kritiek hierop kan in geen geval leiden tot de weerlegging van de voormelde conclusie.

2.2.8.1. Verder wijst verzoekende partij erop dat *“het feit dat een asielrelaas als ongeloofwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten, of geen afdoende materieel bewijs kan leveren om zijn asielrelaas te ondersteunen”*, niet betekent dat de asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming. Zij stelt dat, wanneer de geloofwaardigheid van de asielzoeker wordt beoordeeld, er rekening dient te worden gehouden met de *“aanbevelingen ter zake van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)”*. Verzoekende partij citeert uit deze *“aanbevelingen”* en wenst in de verf te zetten dat het onvermogen om alle data of kleine details te onthouden, evenals kleine inconsistenties, niet-substantiële vaagheden of onjuiste uitspraken die niet *“materiële”* zijn, niet mogen worden gebruikt als doorslaggevende factoren bij de uiteindelijke beoordeling. Verzoekende partij stipt aan dat zij tijdens haar gehoor de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven. Zij vindt dat de bestreden beslissing ten onrechte het vermoeden van goede trouw aantast.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij heeft gemotiveerd dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft bijgebracht met betrekking tot de door haar verklaarde vervolgingsproblemen, dat zij onwetend is over een essentieel element, namelijk de inhoud van de door de kompanen van V. opgevraagde documenten, dat zij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over één van de kerngebeurtenissen van haar vluchtrelaas en dat er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar reisweg en de documenten die daarbij zouden zijn gebruikt. Zoals uit onderhavig arrest blijkt, slaagt verzoekende partij er middels het in het verzoekschrift aangebrachte verweer niet in om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. De Raad is van oordeel dat verwerende partij op basis van deze bevindingen met recht kon concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas.

Waar verzoekende partij nog het traumatische van haar ervaringen benadrukt en meent dat mogelijks het tijdsverloop een verklaring kan bieden voor vastgestelde tegenstrijdigheden oordeelt de Raad dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in het geheugen gegrift staan waardoor een flagrante tegenspraak, meer in het bijzonder met betrekking tot het ogenblik van de zware mishandeling van haar kind, desbetreffend onaanvaardbaar is. Verder brengt verzoekende partij geen medisch attest bij waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.9. Betreft het door verzoekende partij bijgebrachte medisch attest (bijlage 3 bij het verzoekschrift), waarmee zij wenst aan te tonen dat haar zoon “*het slachtoffer is van misvormingen aan het skelet*”, wijst de Raad erop dat het neerleggen van een dergelijk document, waarin enkel medische afwijkingen worden geattesteerd, niet van aard is om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.10. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in de regio binnen de Russische Federatie waarvan zij afkomstig is een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT